

Om baggrunden for lovforslaget udtalte *justitsministeren* ved lovforslagets fremsættelse:

„Det har været et almindeligt princip i international strafferet, at straffedomme ikke kan fuldbyrdes uden for det land, hvor de er afsagt. Det øgede samkvem mellem landenes befolkninger og det praktiske samarbejde mellem landenes myndigheder begrunder imidlertid, at spørgsmålet om i et vist omfang at fravige dette princip tages op til overvejelse. Det er dette, der er sket på nordisk plan, og noget tilsvarende sker i øvrigt på europæisk plan under Europarådet.

I 1948 afsluttedes mellem de 3 skandinaviske lande en konvention om samarbejde med hensyn til fuldbyrdelse af bødestraf. Den ordning, der her blev fastlagt for et begrænset område, har i det hele virket tilfredsstillende.

I 1953 besluttede de nordiske landes justitsministre, at spørgsmålet om en udvidelse af denne samarbejdsordning til også at omfatte frihedsstraf samt tilsyn med betinget dømte og prøveløsladte skulle tages op til overvejelse. Med udgangspunkt i denne beslutning har der ved en række møder mellem repræsentanter for landenes justitsministerier været arbejdet på tilvejebringelse af ensartede lovudkast. Efter at sådanne udkast var udarbejdet, blev udkastenes principper forelagt Nordisk Råd, der i en rekommandation på rådets sidste session henstillede til regeringerne at søge en lovgivning i overensstemmelse med disse principper gennemført.

Dette er baggrunden for det foreliggende lovforslag, og jeg kan oplyse, at tilsvarende lovforslag ventes fremsat i de andre nordiske lande i den nærmeste fremtid.“

Lovforslaget fik ved 1. behandling i folketinget en velvillig modtagelse af alle partiers ordførere. *Arup* (S) udtrykte dog betænkeligheder over §§ 17 og 22, der ikke giver den domfældte nogen ret til at begære overførsel til et andet land. *Arup* var heller ikke ganske tilfreds med § 19, hvorefter kun lovligheden af beslutninger om overførsel kunne prøves af domstolene. Spørgsmålet om hensigtsmæssigheden kunne være af lige så stor betydning for den domfældte. *Thestrup* (KF) mente, at hensynet til den domfældte måtte tilsige, at man gav ham ret til at udtale sig om spørgsmålet, og med hensyn til § 19 var *Thestrup* af den opfattelse, at der i loven burde stå, at domfældte skulle gøres bekendt med sine rettigheder ifølge denne bestemmelse. *Justitsministeren* kunne ikke tiltræde, at den domfældte fik ret til at begære overførsel til et andet land. Derimod var det en selvfølge, at den domfældte fik adgang til at udtale sig om spørgsmålet, ligesom det var en selvfølge, at anklagemyndigheden gjorde den domfældte bekendt med hans ret ifølge § 19 til at få en beslutning prøvet af domstolene.

Lovforslaget henvistes til et udvalg, i hvis enstemmige betænkning udtales: